



C/2023/128

16.10.2023

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 21 czerwca 2023 r. w sprawie T-628/22, René Repasi/Komisja Europejska, wniesione w dniu 30 sierpnia 2023 r. przez René Repasiego

(Sprawa C-552/23 P)

(C/2023/128)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: René Repasi (przedstawiciele: H.-G. Kamann i D. Fouquet, adwokaci, prof. F. Kainer i prof. M. Nettesheim)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 czerwca 2023 r., Repasi/Komisja (sprawa T-628/22, EU:T:2023:353);
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/1214 ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty: Zaskarżone postanowienie narusza z jednej strony art. 263 akapit czwarty TFUE, a z drugiej strony narusza przysługujące mu prawo podstawowe do skutecznej ochrony sądowej przewidziane w art. 47 akapit pierwszy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd neguje bezpośrednie oddziaływanie na wnoszącego odwołanie na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE, a tym samym jego legitymację procesową, zasadniczo ze względu na to, że prawa, na które powołuje się wnoszący odwołanie jako członek Parlamentu, mogą zostać naruszone z powodu zarzucanego naruszenia kompetencji ustawodawczej Parlamentu jedynie pośrednio oraz że wnoszący odwołanie powinien mieć możliwość wykonywania swoich praw do demokratycznego i parlamentarnego uczestnictwa jedynie w ramach wewnętrznych procedur Parlamentu.

Po pierwsze, stanowi to błędne pod względem prawnym zastosowanie kryterium bezpośredniego oddziaływania, o którym mowa w art. 263 akapit czwarty TFUE, błędnie kwalifikując sytuację prawną członków Parlamentu Europejskiego.

Zgodnie z art. 2, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 TUE, skonkretyzowanymi przez jego parlamentarne prawa do współdziałania, w szczególności na mocy art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze aktu dotyczącego wyborów bezpośrednich, art. 2 i nast. statutu posła oraz art. 177 i art. 218 ust. 1 regulaminu Parlamentu Europejskiego, wnoszącemu odwołanie przysługuje indywidualne prawo do współdziałania w prawidłowej procedurze ustawodawczej wynikające z jego statusu członka Parlamentu Europejskiego. Prawo to jest prawem własnym wnoszącego odwołanie, na które może się on powoływać nie tylko na płaszczyźnie wewnątrzinstytucjonalnej w ramach procedury Parlamentu, lecz również na płaszczyźnie międzyinstytucjonalnej wobec Komisji. Przyjęcie spornego rozporządzenia delegowanego na podstawie art. 290 TFUE zamiast wszczęcia właściwej w rzeczywistości zwykłej procedury ustawodawczej zgodnie z art. 289 TFUE dotyczy bezpośrednio wnoszącego odwołanie.

Ponadto zdaniem wnoszącego odwołanie doszło również do naruszenia art. 263 akapit czwarty TFUE przy dokonywaniu przez Sąd wykładni kryterium bezpośredniości, zresztą błędnej pod względem prawnym. Należy uznać, że akt dotyczy wnoszącego odwołanie bezpośrednio również wtedy, gdy – jak uważa Sąd – prawo do współdziałania w prawidłowej procedurze ustawodawczej należałoby uznać za związane z kompetencją prawodawczą Parlamentu lub pochodne wobec tej kompetencji, a tym samym że może być naruszone przez sporne rozporządzenie delegowane jedynie pośrednio. Kryterium bezpośredniości dotyczy wyłącznie zaskarżonego aktu, a nie prawa wnoszącego odwołanie. Założenie, że bezpośrednie oddziaływanie ma miejsce wyłącznie w przypadku naruszenia prawa bezpośredniego, czyli nie prawa pochodnego, jest niezgodne z brzmieniem, systematyką i celem art. 263 akapit czwarty TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/1214 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2139 w odniesieniu do działalności gospodarczej w niektórych sektorach energetycznych oraz rozporządzenie delegowane (UE) 2021/2178 w odniesieniu do publicznego ujawniania szczególnych informacji w odniesieniu do tych rodzajów działalności gospodarczej (Dz.U. 2022, L 188, s. 1).

Po drugie, zaskarżone postanowienie narusza prawo wnoszącego odwołanie do skutecznej ochrony sądowej na podstawie art. 47 karty praw podstawowych, ponieważ pozbawia wnoszącego odwołanie wszelkiej możliwości zaskarżenia przed sądem naruszenia jego praw do współdziałania jako posła. Wewnętrzne procedury Parlamentu, na które powołuje się Sąd, nie stanowią właściwego środka prawnego w rozumieniu art. 47 karty praw podstawowych. Skarga Parlamentu, który ma uprzywilejowaną legitymację procesową zgodnie z art. 263 akapit drugi TFUE, nie stanowi skutecznego środka prawnego dla wnoszącego odwołanie, w szczególności gdy większość Parlamentu odmawia wniesienia skargi.
